

גבריאלה אלישע: ארבעה שירים

קרבתִי קצת וְלא יכלתי לקרב יותר
אף לא היתה בי יכולת
לפרק את מבית מעלי
מים רבים גברו בי ובאה רוח

משהו התגודד
אבנים גדולות נחו על פני
ולא היתה יכולת לעקר אותן מעל פְּנִיה
היא דברה אלי דברים פשוטים

ודברים חשפו דברים
לדברים
הייתי כחיה אף ילדה חדשה בתוכי
והילדה איננה שמים ולא יכולה להסתלק משם
סבלים נשאוני על כפות הים אל פני האדמה
ואיש לא ידע שאני זרוקה על פְּנִיה

כמעט היו חורים

ערפתי ראשים שהיתה בהם עליצות
אשר אינה במקומה
היו ראשים קטנים משתהיה בי מחשבה
לערף את ראשי

נוצרו עוד חורים

ובזעה של השמדת אויב
עשרות ראשים ערפתי

בקשתי לאחז ברשת
אשר קרעים תפרו בה
וראשים נקרעו כמו חוט

כאן במת מים עכורים
ואשה צלולה זרמת בהם

חרף בחוץ גם אם אמה סגור במטף
 יתנו לך יער עבת
 אך אני יכולה גם בלעדיו
 יציגו בפניך רקוד מלכותי
 אך אני יכולה גם לא לראות —
 חרף סגור במטתי
 היערוות כל-כך עבתיים עד שאינך רוצה לצאת
 ולא אכפת לי מהרקדנים ההם...

מה את מזמרת בחוצות
 מה את מזמרת בזאי גלף
 אני הולך
 ואני חוזר
 מה את מזמרת שכחתי אצלך
 אינך מתחשבת שערך רטב ופתאם מרחמת
 וזה נכון שאמרת אם עוזבים אותך לרגע
 אני זועם כמו כלב
 את בשלך מזמרת
 לרגע לא מבינים את זמרתך אבל את זמרת
 שאוהבים את זמרתך קהל גדול מריע לך